

Enige maanden verliepen.

Mathilde kwijnde in het huis van haar oom.

Nooit had ze enig nieuws uit Thorhout vernomen en in vlagen van sombere wanhoop beschuldigde zij hare kennissen daar van ontrouw.

De arme wees bevond zich alleen in haar zitkamer.

De koopman klopte en trad binnen.

— Goede morgen, nichtje, sprak hij vriendelijk Ah! ge hebt al ontbeten en hoe heeft het u gesmaakt?

— Dank u, oom, goed.

— En hoe stelt ge het nu in mijn woning? vervolgde Spille, plaats nemend in een zetel, die hij dicht bij de maagd geschoven had.

— Och, ik ben u dankbaar voor uw goede zorgen, maar ik denk nog immer aan mijn oude woning.

Ge hebt mij beloofd, dat ik er dikwijls heen mocht. Waarom staat ge het mij nu niet toe?

— 't Is nu geen tijd om te reizen.

Wacht tot het voorjaar, mijn stijfkopje. Als de bloempjes bloeien en de vogeltjes zingen, als het zonneke schijnt, dan is reizen aangenaam.

Bovendien we hebben enige feesten in het zicht en ik zou er mijn schone nicht gaarne heenvoeren.

- Dat deed ik liever niet, oom.
- Kom, kom, ge moogt geen begijntje worden. Ge zijt nog jong. En, niet waar, ge voelt u hier soms erg eenzaam?
- Dat is wel zo, maar ik ben niet gewoon in die grote kringen te verkeren.
- O, dat leert ge rap genoeg. Bovendien 'k weet een goede gids voor u.
- Een gids?
- Ja, en een beste! Hebt ge nog niets bemerkt?
- Wat bedoelt ge toch, oom? Ge spreekt zo raadselachtig, zei het meisje enigszins ontsteld.
- Welnu, mijn schatje, ik zal vrijuit spreken.
- Hoe vindt ge mijn zoon.
- Waar wilt ge heen met die vraag? hernam Mathilde, kleurende.
- Aha, ondeugd, ge wordt al rood. Ja, ja, 'k heb het al lang gezien. Nu 'k zou mij gelukkig noemen, mocht ik dat beleven, o zo gelukkig.
- Maar, oom, riep het meisje half boos, ik begrijp u niet.
- Ja, ja, alle verliefde meisjes zijn een weinig onbegrijpelijk.
- Oom, ik ben niet verliefd en ik wil zulke taal niet meer horen, sprak het meisje, zich fier oprichtend.
- Ha, ha, ha! lachte de koopman, nu doet mijn schatje alsof ze boos is! Wel, wel, heb ik van mijn leven! En Maurits ziet u zo gaarne.
- Maar, oom we zijn neef en nicht. De kerk verbiedt zulk een huwelijk.
- Niet altijd, niet altijd. Ho, ho, oproermaakstertje, ik zal dat wel in orde brengen.
- Dat is geen bezwaar, hoegenaamd niet. Ik heb wel lastiger gevallen uit de weg geruimd. Troost u maar.
- Oom, ik bid u, ga niet verder. Zijt ge hier gekomen, om mij te beledigen?
- Wel neen, lieveke, om u gelukkig te maken. Zo ge Maurice huwt, wordt ge door alle meisjes benijd. Ge verheft u tot een voorname dame, ge leeft niet eenzaam meer, ge zijt ons aller meesteres.
- Ik zal hem nooit huwen! verklaarde Mathilde vastberaden.
- Gaat ge dan uw eigen geluk weggooien?
- Integendeel, ik wil het behouden.
- Dwaze, altijd tegenwerpingen! Altijd weet ge 't beter. Is dat de beloning voor al mijn goedheid? zei de koopman ontstemd.
- Ik heb u die goedheid nooit gevraagd. Ik heb nimmer gewenst hier te komen. Ik verlang, en nu nog veel meer, naar Thorhout terug te keren.
- En dat zal niet gebeuren! Ge blijft hier!
- Hier te blijven, daartoe kunt ge me dwingen, maar nooit om de vrouw van uw zoon te worden!
- 't Is wel, morde Spille, opstaande. Weet wat ge doet.
- Ik geef u tijd tot nadenken.
- Hij verliet de kamer.
- Mathilde barstte in tranen los.
- Ach God, waartoe laat ge dit alles gebeuren? Wat heb ik dan toch misdaan, om zo gemarteld te worden?
- Ha, ik begrijp het, 't is voor mijn geld.

Ik moet mij zelve verkopen aan mijn neef ! Ik moet met mijn kapitaal de eer betalen, om Mevrouw Spille te worden.

Nooit, nooit, nooit !

Daartoe heeft hij mij naar hier gehaald en al zijn bescherming, zijn vriendelijkheid zijn vals.

Hij is een huichelaar, een veinzaard !

En ik ben in zijn klauwen. Ik, een weerloze !

Zacht werd de deur geopend.

Maurice stond daar.

— Mathilde, weent gij ? vroeg hij schijnbaar medelijdend.

— Gij hier ! kreet de maagd. Vertrek, vertrek onmiddellijk.

— Ik wil met u spreken, antwoordde de jongeling kalm.

— Komt ge mij beledigen, zoals uw vader ?

— Ben ik verantwoordelijk voor de gezegden van uw voogd ? Heb ik u ooit beledigd ?

— Ja, 't is een afgesproken plan !

— Wat ? Dat ik u bemin, dat ik zonder u niet leven kan ? Dat is, lieve Mathilde, mijn gevoel, mijn innige liefde !

— Ziet ge wel, dat ge mij komt beledigen ? Ga heen !

— Is het een belediging, als een eerlijk jongeling zijn liefde bekend aan de uitverkorene van zijn hart ?

— Zwijg ! Noem mij niet zo ! Uw bedoelingen zijn niet eerlijk

— Nu beledigt ge mij !

— Ge wilt mijn geld. Dat is de reden van uw snood ontwerp.

Ik doorgrond u. Maar mijn geld is in uw vaders handen. Zeg hem, dat hij het houdt, als hij mij maar de vrijheid teruggeeft.

— Ge zijt overspannen en daarom vergeef ik u deze beschuldiging, sprak Maurice, schijnbaar kalm.

— Neen, ik ben niet overspannen. Mijn geest is helder.

— Wees nu toch eens verstandig, Mathilde. Weiger mijn liefde niet. Wilt ge mijn toekomst vernietigen ?

— Ik veracht u ! Ga weg, ga uit mijn ogen ! kreet het meisje.

Dat overkwam hem, de zoon van de rijke Spille !

En zijn rol geheel vergetend riep hij gekrenkt :

— We zullen elkander nog ontmoeten !

Zenuwachtig verliet hij de kamer.

— Welnu ? vroeg zijn vader, toen de zoon beneden kwam.

— 't Was een zot plan van u. Ze heeft ons doorgrond. Ons complot is voor haar geen geheim meer !

— Onmogelijk !

— Ga dan zelf naar boven en ge zult het horen ! En ik die daar stond als een bestrafte schooljongen !

— 't Is een koppig ding, hernam de vader.

— 't Is een heks ! Ik haat haar.

— We zullen toch ons plan doordrijven.

— Nu ze me gehoord heeft, mij, voor wie allen kropen, nu zou ik haar huwen, om haar te dwingen mijn slavin te worden.

— Ik zal die kop breken

De oude heer dacht enige ogenblikken na.

Toen juichte hij :

— We hebben onze Kluize nog.

— En dan ?

— We zullen haar daar heenvoeren. Ze is er als in een graf. De eenzaamheid zal haar ten laatste zo gruwen, dat ze u huwen zal, om weer in de wereld te komen.

— Geen slecht plan, maar hoe zult ge uw gedrag tegenover onze kennissen verschonen ?

Als ik zeg, dat ze ziekelijk is, zullen allen mij geloven.

En ik verzeker u, mijn jongen, als ze de Kluize leert kennen, dan zal ze bereidwillig onze zin doen, om uit dat akelig nest verlost te worden.

Een jong meisje gruwte van de Kluize, vooral nu ze in jaren niet meer onderhouden is. En geloof mij, ik zal het verblijf er niet aangenaam maken.

— En ik weet een goed middel, om er haar heen te voeren, zei de zoon.

— Welk ?

— Ze heeft gezegd, als gij haar de vrijheid terugschenkt, dat ge haar geld moogt behouden.

— Om, zodra ze in Thorhout terug is, het terug te eisen door de notaris, die juist weet, wat ze bezit.

— Natuurlijk; maar ge zegt haar, dat ge haar voorstel aanneemt. Dan laat ge de koets voorkomen, om haar zogenaamd naar Thorhout te voeren, doch ge rijdt naar de Kluize.

— Uitnemend gevonden ! juichte de oudste der schelmen. Maar nu nog een ander punt. Wie moet haar oppassen ?

— Geef Jeannette mee. Onze huishoudster haat Mathilde, omdat ze geen andere vrouw in huis duldt. Jeannette zal de koppige 't leven zuur maken.

— Opperbest, des te eerder verlangt ze, hier terug te keren, wat niet gebeuren zal als uw vrouw. Maar dan moeten we nog iemand hebben, om te zorgen dat ze niet ontvlucht.

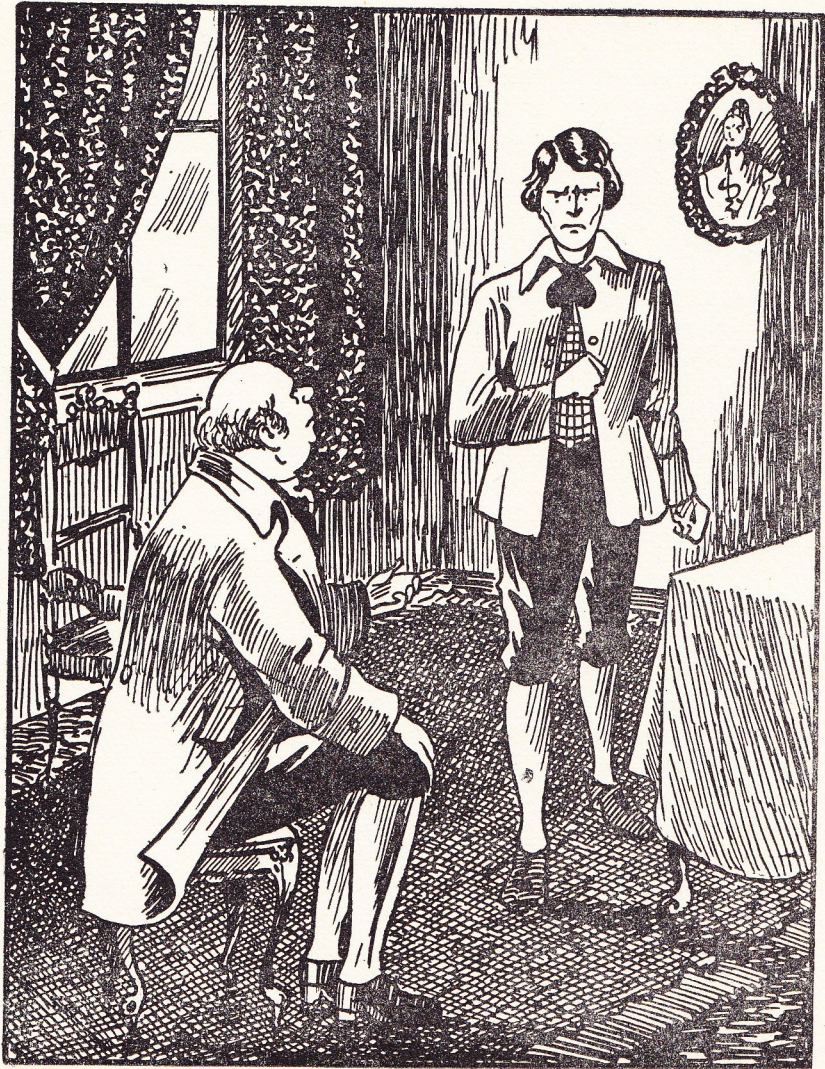
— Jack ! zei Maurice. Hij dient ons als een slaaf. Maak hem wijs, dat Mathilde een weinig zwak van hoofd is en dat ze onder geen voorwendsel de tuin verlaten mag. En de Kluize ligt eenzaam.

— Ge zijt een slimme vogel, Maurice, sprak Spille bewonderend.

— Ik handel laag, dat weet ik. Maar ik haat haar.

— En de duiten, mijn jongen, de duiten ! We kunnen zo niet langer meer de kop boven water houden.

Bovendien heb ik haar kapitaal reeds aangesproken en is het dus dubbel nodig, dat het geheel en al 't onze wordt.

Ik handel laag, dat weet ik. Maar ik haat haar.

THE FIRST EDITION OF THE
HISTORY OF THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955